

Homilie – Opening Mirakel van Amsterdam 2019 – Begijnhofkapel

Over vijf weken gaan we het weer meemaken:

dat aan het einde van de avondmis van Witte Donderdag
de overgebleven geconsacreerde hosties in de ciborie worden gedaan
en vervolgens in processie door de kerk worden gedragen
naar een zijkapel of andere waardige aparte plaats.

Met die processie wordt de tocht verbeeld van onze Heer Jezus met
zijn apostelen van de Bovenzaal van het Laatste Avondmaal
naar de Hof van Olijven, waar Hij ging bidden, in afwachting van zijn
gevangenneming. Wij worden uitgenodigd dan bij Hem te blijven,
om in stilte met Hem te waken en te bidden.

Als kind was ik misdienaar en toen vond ik dat al één van de meest
bijzondere momenten; onze pastoor knielde, bewierookte het Heilig
Sacrament en daarna legde wij hem het velum – die brede schouderdoek –
om waarmee hij vervolgens de ciborie met ‘onze Heer’ aan het zicht onttrok.
Wij misdienaars – met wierook en kaarsen – gingen dan vooruit.
Zo ging dat, zo gaat dat.

Als kind voelde ik al aan: hier is Jezus, Hij is bij ons en wij blijven bij Hem.
Hoewel het een geladen en verstild moment was en is, gaf en geeft het mij
toch in mijn hart een diepe vreugde, zo dicht bij Jezus te mogen zijn.

Het is nu 40 jaar geleden dat ik voor het eerst in mijn leven juist een heel
feestelijke processie met het H. Sacrament meemaakte en wel buiten.

Het was in Lourdes: de dagelijkse Sacramentsprocessie
over de Esplanade die uitloopt in de zegening van de zieken.

Ik wist niet was ik zag: een enorme stoet pelgrims bijeen, uit alle landen,

die met elkaar optrokken, met tussen hen in een baldakijn met een bisschop die een grote hostie in een monstrans droeg. Feestelijke klanken van orgel, trompet en zang alsook aanroepingen in diverse talen klonken.

Dat gaf mij een heel groot gevoel van vreugde, juist zo te mogen vieren: dat de Heer bij ons is, Hij trekt met ons mee. Dat gebeurt in Lourdes, in het bedevaartseizoen, elke dag zo.

Komende zaterdag zullen hopelijk ook velen naar Amsterdam komen, niet voor een Sacramentsprocessie, maar wel ter ere van onze Heer Jezus, blijvend aanwezig in het Allerheiligst Sacrament van de Eucharistie.

Vanuit alle delen van ons land zullen mensen komen, jong en oud: met bussen, de trein, met de fiets of lopend.

Velen zullen hopelijk vooral ook de vreugde ervaren door de viering van de Eucharistie in een van de kerken van Mokum en door de Stille Omgang, een vreugde die vooral in ons hart aanwezig is, een vreugde die het onmiskenbare teken is van God in ons midden.

Sinds Jezus de Eucharistie bij het Laatste Avondmaal naliet aan zijn apostelen, broeders en zusters, en daarmee aan de Kerk, vieren wij christenen het, die blijvende aanwezigheid van onze onzichtbare Heer onder ons.

In de tweede lezing horen wij dat aloude getuigenis over de viering van de Eucharistie: de apostel Paulus die de christenen in Korinthe herinnert aan de gave van de Heer van de Eucharistie.

Die herinnering was bedoeld om de christenen aan te sporen bij de maaltijd vooral rekening met elkaar te houden. De mensen in Korinthe wachtten niet op elkaar en deelden niet, waardoor de armen onvoldoende kregen.

In plaats van vreugde was de wijze waarop men samenkwam voor Paulus

en voor de armen bepaald geen reden tot vreugde, integendeel.

Dat moest en moet dus anders!

En dat naar het voorbeeld van de Heer zelf; die ziet een menigte voor zich die honger heeft, die noodlijdend is. Jezus kan het niet over zijn hart verkrijgen om de mensen met een lege maag naar huis te sturen

“Geefst gij hen maar te eten,” zegt Hij tegen de apostelen.

Een onmogelijke opdracht, want er zijn maar vijf broden en twee vissen.

Maar, nood en wanhoop hebben bij God nooit het laatste woord.

Hij – Gods Zoon – verricht een teken: van een overvloedige verzadiging.

Het hoe groot zal de vreugde geweest zijn om die overvloed, vreugde én ontzag, want hier gebeurde iets dat het verstand te boven ging en gaat.

Zoals eeuwen later er ook vreugde én ontzag hier vlakbij ontvlamde vanwege het teken van het Mirakel van Amsterdam, vreugde én ontzag, omdat de Heer op Zijn tijd en Zijn wijze tekenen verricht, om ons te laten weten: Ik ben bij jullie, Ik laat jullie niet aan jullie lot over.

Het Evangelie dat ons aan het begin van de Mirakelweek 2019 verkondigd wordt, broeders en zusters, dat van de broodvermenigvuldiging, is door de eerste christenen vaak afgebeeld.

Zo zijn er in Rome twee fresco's te zien uit het begin van de 3de eeuw: een vis met een mand met broden.

En op sarcofagen – die stenen graftombes uit de 3de, 4de, 5de eeuw – is heel vaak te zien: Jezus tussen leerlingen die met een staf manden met broden aanraakt.

Meestal is dat te zien direct naast een ander Bijbels moment:

dat van de verandering van water in wijn op de bruiloft van Kana;

Jezus te midden van leerlingen raakt dan met een staf kruiken met water aan.
De broodvermenigvuldiging en de bruiloft van Kana direct naast elkaar ...
brood en wijn tezamen ... de gaven van de Eucharistie.

En dat afgebeeld op plaatsen waar christenen hun lieve doden hebben
begraven: want die beide tekenen van onze Heer Jezus met brood en wijn
dragen de belofte in zich van het hemels gastmaal, de hemelse bruiloft,
waarheen wij als pelgrims onderweg zijn.

Jezus was als pelgrim in de hoofdstad van zijn volk, Jeruzalem,
voor het Joodse Paasfeest en daar gaf Hij – op de dag die wij christenen
Witte Donderdag zijn gaan noemen – de Eucharistie.

Wij zijn nu als pelgrims hier in de hoofdstad van ons land, Amsterdam,
en de komende dagen velen met ons, vlak voor ons christelijke Paasfeest.

De Heer is ons voorgegaan – door Zijn lijden, sterven en verrijzen –
naar de hemelse stad Jeruzalem, het huis van de Vader.

Daar zal er de onvoorstelbare vreugde zijn van het leven in Zijn aanwezigheid,
dan niet meer onzichtbaar, maar van aangezicht tot aangezicht.

Moge dat geloof, broeders en zusters, beste medepelgrims,
ons gaande houden met alle pieken en dalen
in ons persoonlijk leven, in onze Kerk en onze samenleving.

De Heer laat al eeuwenlang zien, zeker ook hier in Amsterdam,
dat Hij bij ons is en blijft, op Zijn tijd, op Zijn wijze.

Dat dat geloof telkens in ons hart
een diepe vreugde moge doen ontvlammen!

Amen.